WHAT NOBODY SAW

FERDINANDO FREGA

FERDINANDO FREGA

CE N-A VĂZUT NIMENI

The Art of Attraction · 03

Adesea femeile sunt cele care, când se întâmplă să treacă pe lângă un cuplu — de orice vârstă —, ajung să-l declare nepotrivit, iar comentariul următor e mereu acelaşi: i-ai văzut pe cei doi care tocmai au trecut? Cât de urâtă e ea — cum naiba a pus mâna pe tipul ăla chipeş?

Îndoiala şi curiozitatea le devorează, pentru că calităţile nu sunt niciodată evidente, iar cantităţile nu sunt niciodată declarate — ca o dubă blindată escortată de maşini de poliţie: nimeni nu ştie vreodată ce transportă.

Cam ca scrisul meu. Hahahahahah.

Exact pe această idee s-a construit felul meu de a cunoaşte oamenii. Într-atât, încât într-o seară, la etajul doisprezece al unei clădiri din oraş, pe terasa unde se ţinea o petrecere cu dans, a venit la mine o fată înaltă, solidă, transpirată, şi m-a invitat la un dans lent.

Băieţii din jurul meu se uitau — nu pentru că aş fi fost mai bun decât ei, ci ca să vadă cum voi reacţiona, pentru că aproape toţi o refuzaseră deja. Eu nu ştiam asta.

Odată ce conversaţia a început în timpul dansului, respiraţia ei nu era dintre cele mai plăcute, dar m-am prefăcut că nu observ. Am dansat împreună toată seara, iar eu am ascultat. Apoi m-a rugat s-o conduc acasă; îi era frică de motocicletă, aşa că am mers pe jos doi kilometri ca să-i fac pe plac.

M-a sărutat pe obraz şi mi-a spus că ne vom vedea a doua zi, dar înainte să mă lase mi-a spus că apreciase faptul că nu făcusem nicio avansare.

Am mers pe jos cei doi kilometri înapoi până la motocicletă, cu seara — şi cu celelalte fete de pe terasa aceea — încă umblându-mi prin cap, şi cumva am reuşit.

Prietenii mei mă aşteptau; voiau să ştie cum fusese. Ştiind că nu mi-a plăcut niciodată să vorbesc despre mine, le-am spus doar: e o fată de treabă.

Dar ştii cine e? Nu.

E fiica directorului celei mai mari uzine de construcţii mecanice din sudul Italiei. Plină de bani.

Şi?

Au rămas înmărmuriţi. M-am urcat pe motocicletă şi m-am dus acasă.

Cinci zile mai târziu am dat întâmplător peste ea într-o cafenea din oraş, dar era altfel, se schimbase.

M-a întrebat de ce n-o căutasem — la urma urmei, ştiam unde locuieşte şi până acum aflasem cu siguranţă cine erau ea şi tatăl ei.

Am zâmbit şi i-am spus: dar tu ştii cine naiba sunt eu?

S-a oprit, cu ochii mari, uimită, şi a răspuns cu un fir de voce: cine eşti?

Sunt doar tipul de la petrecere care a dansat cu tine şi apoi te-a condus acasă.

Astăzi, după patruzeci şi cinci de ani, suntem încă prieteni. S-a măritat şi e deja bunică; ne sunăm şi ne trimitem salutări, iar după atâta timp mi-a citit naraţiunea şi a descoperit cine sunt.

Cineva despre care nu te aştepţi să existe, dar care le face pe toate femeile lumii să danseze.

Ferdinando